

The book cover features a textured, light-colored background. Large, detailed pink roses are scattered across the top and bottom left corners. In the bottom right corner, a single red flip-flop is shown, casting a shadow. The author's name is at the top, and the title is in the center in a cursive font. The word 'Roman' is centered below the title.

INA VAN DER BEEK

*Sprookjes
bestaan wel*

Roman

Ina van der Beek

Sprookjes bestaan wel



Uitgeverij Zomer & Keuning

I

Erica zet het geluid van de televisie wat zachter en spitst haar oren. Hoorde ze wat in de gang? Dan gaat de kamerdeur met een zwaai open. Een hoofd met donkere krullen verschijnt om de hoek.

‘Ha ma, niet schrikken, hoor, ik ben het maar.’

‘Tim! Wat een verrassing, waar kom jij vandaan?’

‘Ik had een optreden in Utrecht. Dus ik dacht, ik rij op de terugweg even bij m’n moedertje langs. Kijken of ze nog koffie in huis heeft.’

‘Altijd! Gezellig, hoor.’ Erica is al opgestaan en loopt naar de keuken. ‘Goed concert?’ vraagt ze, terwijl ze het Senseo-apparaat inschakelt.

‘Ja, ging prima.’

Even later komt Erica met in elke hand een beker koffie de kamer weer in. ‘Je mag de tv wel uitzetten, hoor,’ zegt ze.

‘Hoeft niet, hoor, je zat te genieten, toch? Is dit alweer een nieuwe editie van *Boer zoekt Vrouw*? Ik dacht dat dat altijd op zondagavond kwam?’

‘Ik heb het afgelopen zondag opgenomen. In deze aflevering stellen de boeren zich voor, dan kunnen geïnteresseerde meisjes en vrouwen reageren en de volgende herfst zie je dan hoe het verdergaat, wie ze kiezen en zo. Heb je het weleens gezien?’

‘Ja, een paar jaar geleden zag ik een keer een stukje. Zo’n vent mag toch een stel vrouwen kiezen die bij hem komen logeren? En dan kiest hij er ten slotte één uit?’

‘Ja, zo ongeveer. Eerst kiest hij aan de hand van de brieven en de foto’s tien vrouwen uit met wie hij een korte ontmoeting heeft en drie daarvan mogen op de boerderij komen logeren.’

‘Flauwekul zeg!’ vindt Tim.

‘Nou, dat moet je niet te hard zeggen. In het verleden hebben al heel wat van die mannen op deze manier een leuke vrouw gevonden.’

‘Waarom stappen ze zelf niet gewoon op een vrouw af? Zo

moeilijk is dat toch niet?’

‘O nee?’ vraagt Erica droog. ‘Waarom ben jij dan nog steeds alleen?’

Even blijft het stil, dan zegt Tim: ‘Voor mij ligt dat wel even anders, dat weet je, ma. Ik weet nooit of het een meisje echt om mij gaat, of om de zanger Tim. Zodra ze me herkennen of m’n naam horen, beginnen ze lief en aardig te doen. En sinds Sonja ben ik extra wantrouwend, ik kan er niks aan doen.’

‘Dat begrijp ik wel, jongen,’ zegt Erica zacht, ‘maar toch moet je proberen om niet ieder meisje met argwaan te bekijken. Ik begrijp dat het lastig is, als je zo bekend bent als jij. Over het algemeen kijken meisjes, zeker jonge meisjes, toch een beetje anders naar jou dan naar een willekeurige jongen. Misschien moet je je baard laten staan, dan herkennen ze je niet meer,’ voegt ze er met een lach aan toe.

‘Mmm, één keer met baard op tv en iedereen weet het weer,’ mompelt Tim, terwijl zijn ogen op het tv-scherf gericht zijn. ‘Was ik maar boer geworden, misschien toch niet zo gek, dat programma...’

Samen luisteren ze naar de jonge boer, die vertelt wat hij van een vrouw verwacht en wat hij zelf te bieden heeft. Daarna is het programma bijna afgelopen, nog één keer verschijnen de foto’s van de boeren in beeld, dan neemt de presentatrice afscheid.

Met een druk op de toets van de afstandsbediening wordt het beeld zwart.

‘En, wat zijn je plannen voor de komende tijd?’ vraagt Erica. ‘Nog speciale dingen of optredens?’

‘Nog een aantal concerten,’ antwoordt Tim, ‘en dan een relatief rustige periode waarin ik aan een nieuwe cd ga werken. Na de zomervakantie staat m’n agenda alweer helemaal vol.’

‘Heb je eigenlijk al vakantieplannen? Alleen maar werken is niet goed, hoor, dat hou je op den duur niet vol.’

‘Ik weet nog niet, gewoon lekker thuis en tijd om nieuwe nummers te schrijven is voor mij ook al vakantie. Daarom is het goed

dat ik even geen optredens heb aangenomen voor de komende periode.'

Tim rekt zich uit. 'Ik ga er zo weer eens vandoor. Alles goed met m'n kleine broertje trouwens? Ik heb hem al een poos niet gesproken.'

'Ja, hoor, als ik hem zo hoor, studeert hij hard. Hij heeft grote plannen voor deze zomer, hij wil zes weken op reis, een rondreis in Azië.'

'O ja, gaat dat nog door? Ik heb hem er wel een keer over gehoord. Nou, nou, heeft die student zo veel centjes? Maar leuk, hoor, hij heeft gelijk.'

'Ja, hij gaat samen met nog een paar jongens die bij hem in huis wonen. Ze zijn de hele winter hard aan 't werk om het geld bij elkaar te krijgen. Jij moest ook eens zoiets doen, joh!'

'Wat, hard werken?' grijnst Tim.

'Nee, ik bedoel natuurlijk zo'n reis, jij werkt veel te hard!'

'Nou, ik reis anders al genoeg, hoor.'

'Ja, maar dat is geen vakantie. Jij reist alleen als je ergens moet optreden, dat is werken en geen ontspanning.'

Tim staat op en zegt: 'Ik ben best tevreden met m'n leven, ma. Maak je over mij maar geen zorgen. En die vrouw, die komt ook vast nog weleens.'

Tim geeft zijn moeder een kus. 'Ik ga naar huis, we bellen wel weer. Doe Fer m'n groeten!'

Dan loopt hij de kamer uit en een paar seconden later hoort Erica de voordeur dichtvallen.

Ze staat op en brengt de lege koffiebekers naar de keuken. Haar gedachten zijn bij haar oudste zoon, die nu weer onderweg is naar zijn eigen huis in Amsterdam. De laatste woorden die hij zei, voor hij wegging, blijven door haar hoofd gaan. Maak je over mij maar geen zorgen...

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Zeker, in veel opzichten heeft hij het prima voor elkaar. Hij woont in een prachtig oud pand in de binnenstad van Amsterdam. Hij heeft een geweldige carrière als zanger. Samen met zijn vaste muziekgroep krijgt hij

meer aanvragen voor optredens dan hij aankan en hij geniet van zijn muziek. Toch vraagt ze zich af of hij echt gelukkig is. Hij laat zich niet zo vaak in het hart kijken, maar vanavond proefde ze iets van de eenzaamheid in hem, van zijn verlangen naar een vriendin, een vrouw.

Maar nadat hij erachter gekomen is dat zijn vriendin Sonja hem vooral zo lief vond vanwege zijn roem én niet te vergeten zijn bankrekening, maar hem intussen achter zijn rug om bedroog met een ander, staat hij heel wantrouwend tegenover elke toenadering van meisjes.

Hoe komt hij daar ooit overheen, hoe leert hij weer onbevangen tegenover vrouwen te staan? Erica zucht, je wilt je kinderen immers het liefst gelukkig zien. En daar hoort toch een partner, een maatje bij? Of zou ze zich vergissen en heeft Tim daar momenteel helemaal niet zo'n behoefte aan?

Tim rijdt inmiddels over de A2 richting Amsterdam. In zijn hoofd speelt dezelfde vraag: hoe weet hij ooit of een vrouw voor hem gaat en niet verliefd is op zijn bekend-zijn? Hij heeft het immers al zo dikwijls meegemaakt: zodra meisjes in de gaten krijgen wie hij is, worden ze poeslief en aardig. Hij haat dat! Maar hij heeft geen idee hoe hij het kan veranderen. Gewoon maar alleen blijven, dat is waarschijnlijk het beste. Hij denkt weer terug aan het tv-programma dat hij bij z'n moeder zag vanavond. Nou ja, flarden van het programma heeft hij gezien. Je moet maar het lef hebben om zo'n oproep te doen op tv. Best dapper eigenlijk.

Dan bepaalt hij zijn aandacht weer bij het verkeer, het is best nog druk op de weg, ook al is het al ver na elf uur.

Nu gaan zijn gedachten naar zijn broertje Fer. Nou ja, broertje... Fer is inmiddels ook al drieëntwintig en een kop groter dan hij, Tim, zelf. Maar voor zijn gevoel blijft hij toch altijd het kleine broertje, zelfs nu ze allebei allang volwassen zijn.

Ook Fer heeft de muzikaliteit van hun vader geërfd. Terwijl Tim het ver gebracht heeft met zingen, studeert Fer piano aan het conservatorium in Den Haag.

‘Wat zou papa trots op jullie zijn geweest,’ zegt Erica regelmatig tegen haar zoons.

Tim glimlacht als hij aan die woorden van zijn moeder denkt. Hij weet dat mama zelf ook heel trots is op haar beide zoons. Aan het begin van zijn carrière zei ze vaak: ‘Je kunt leuk zingen, Tim. Maar pas op dat je niet hoogmoedig of eigenwijs wordt, er zijn belangrijker dingen in het leven dan een mooie stem.’

Nu zegt ze dat soort dingen niet meer, ze weet dat hij zijn bekendheid eerder een last vindt dan iets om je op te laten voorstaan. Nu komen zijn gedachten vanzelf weer uit bij Sonja. Wat hield hij veel van haar, hij vertrouwde haar volkomen, dacht dat ze samen oud zouden worden. Toen hij van een goede vriend hoorde, dat ze dubbelspel speelde en ook een relatie had met een wat oudere, rijke zakenman, had hij het niet willen geloven. Totdat hij haar zelf betrapte, toen kon hij er niet meer omheen: haar liefde ging vooral uit naar zijn geld.

Kom, niet meer aan denken!

Dan gaan zijn gedachten weer naar Fer. Ze zien elkaar veel te weinig, hij moet echt gauw weer eens naar Den Haag rijden. De vraag is alleen: wanneer heeft hij tijd? Binnenkort, als de concerten afgelopen zijn, wordt dat zijn eerste uitstapje: een avond bijkletsen met z’n broertje. Maar dan zal hij niet te lang moeten wachten, anders zit dat broertje in Azië! Zes weken maar liefst, Fer zal zijn piano wel missen! Want Fer is net zo gek van muziek als Tim, ze kunnen er nauwelijks buiten.

‘Precies jullie vader,’ zegt moeder Erica regelmatig, ‘hij kon ook niet zonder zijn muziek. Wat zeg ik: hij wás muziek.’

Ook nadat Tim allang weer is vertrokken, zit Erica nog aan het verleden te denken. Aan haar Dario, de saxofonist uit Mexico, die ze tijdens een concert van hem in Amsterdam ontmoette. Het was liefde op het eerste gezicht geweest. Er waren heel wat telefoontjes over en weer gegaan en na twee maanden was hij weer in Nederland. Nu niet om muziek te maken, maar speciaal om Erica op te zoeken. Ze bleken allebei nog even verliefd en nog geen

halfjaar later waren ze getrouwd en vertrok Erica naar Mexico, waar haar grote liefde geboren en getogen was.

Een jaar later werd hun eerste zoon geboren, ze noemden hem Timon, naar Erica's vader. En ruim acht jaar later kwam Fernando, deze keer werd de vader van Dario vernoemd. De twee broertjes, Tim en Fer, bleken al jong de liefde voor de muziek met hun vader te delen.

En de broers hebben niet alleen die eigenschap van hun vader geërfd, ze hebben ook beiden veel van zijn uiterlijk meegekregen. Donkere ogen, zwart haar en een licht getinte huid. De jongens lijken veel op elkaar, het grootste verschil is dat Fer steil haar en Tim krullen heeft.

Aan hun geluk kwam abrupt een eind. Toen Tim negen en Fer bijna een jaar was, verongelukte Dario tijdens een tournee in Amerika. Al die jaren is Erica nu al alleen, niemand was in staat de plaats van haar grote liefde Dario op te vullen.

Soms vraagt ze zich af hoe haar leven verlopen zou zijn als Dario nog in leven zou zijn. Waarschijnlijk zouden ze dan nog steeds in Mexico wonen.

Korte tijd na de dood van Dario besloot Erica terug te gaan naar Nederland en daar haar leven weer op te pakken. Voor haar huwelijk was ze verpleegkundige geweest in een groot ziekenhuis en dat beroep had ze weer opgepakt. Ze trok in bij haar moeder, die ook net weduwe geworden was. Dat had veel voordelen, want tijdens haar onregelmatige diensten was er altijd oppas voor de twee jongens. En oma, die moeite had met het alleen-zijn, had weer een invulling voor haar dagen. Ruim twaalf jaar was de situatie zo gebleven, toen was oma Van den Berg ziek geworden en na een ziekbed van slechts een paar maanden was ze overleden.

Al snel daarna was Tim het huis uit gegaan om te gaan studeren en weer vijf jaar later was Fer hem gevolgd.

Ze vindt het fijn dat Tim zo succesvol is, maar het grote nadeel hiervan is dat hij het altijd druk heeft en zij hem dus maar weinig ziet. En als hij komt, is het meestal voor een kort bezoekje, net als vanavond.

Fer kwam in het begin de meeste weekenden nog thuis, maar ook dat is de laatste jaren steeds minder geworden. Ach ja, zo is het leven nu eenmaal, bedenkt Erica met een lichte zucht. Kinderen moeten hun eigen leven gaan leiden, zo hoort het en dat is goed.

Ze staat op, doet de lichten uit en gaat naar bed.

Intussen is Tim thuisgekomen. Hij rijdt zijn auto in de garage en loopt de gracht af naar zijn appartement.

Juist als hij de voordeur achter zich dichttrekt, gaat zijn telefoon.

‘Hé, Fer! Ik dacht vanavond juist aan jou, hoe gaat-ie?’

‘Met mij best, maar ik zie je nooit meer, man! Ja, af en toe op tv, maar dat is dan ook alles.’

‘Je hebt helemaal gelijk, we spreken elkaar veel te weinig. Volgende week bel ik je, dan spreken we wat af, goed?’

‘Top! Tot dan. Bij jou ook alles goed?’

‘Kon niet beter, tot volgende week.’

Als het gesprek allang beëindigd is, klinken zijn eigen woorden nog steeds door in zijn hoofd.

Kon niet beter.

Het kan stukken beter!

De dagen hierna heeft Tim weinig tijd om na te denken over zijn gevoelens. Hij heeft een drukke week, eerst een concert in Duitsland en de avonden daarna staat hij achtereenvolgens in Maastricht, Zwolle en Rotterdam op de planken. Tussen dat alles door wordt hij in Hilversum verwacht voor de opname van een tv-programma en is er een afspraak met een journalist voor een interview. Hij deelt handtekeningen uit, maakt grapjes met fans en als hij eindelijk weer thuis is, duikt hij snel zijn bed in.

Voor hij het weet, is het alweer vrijdag. Vandaag heeft hij overdag geen afspraken, heerlijk! Eerst slaapt hij lekker uit en om elf uur zit hij in een oud trainingspak met een beker koffie op zijn balkon in de zon. Spooky en Saartje, de poezen van de benedenburen, zitten op hun eigen terras, Saartje likt uitgebreid de rug van Spooky. Tim grinnikt erom, het is een mooi gezicht.

‘Gezellig, jongens,’ zegt hij. Saartje kijkt even omhoog alsof ze wil weten waar dat geluid vandaan komt en likt dan onverstoord verder.

Tim leunt weer achterover in zijn stoel. Het moet niet gekker worden: hij praat tegen katten en is bijna jaloers als hij ziet hoe gezellig die twee daar samen zitten.

De gedachte die hij de hele afgelopen week op afstand heeft gehouden, komt weer boven. De herinnering aan Sonja en de tijd die ze samen hadden. Nee, hij verlangt niet meer terug naar Sonja, al zijn gevoelens voor haar zijn echt helemaal verdwenen. Maar hij mist een vrouw in zijn leven, een maatje, een geliefde. Onwillekeurig komt het tv-programma dat hij bij zijn moeder zag, weer in zijn gedachten. Boer zoekt vrouw... Er moest maar eens een variant op komen: artiest zoekt vrouw. Maar ach, dat zou immers weer hetzelfde liedje als altijd worden? Altijd zijn er vrouwen en meisjes die kicken op bekendheid, op geld. Zou dat bij die boeren ook zo zijn, zouden er vrouwen bij zijn die vooral verliefd worden op de boerderij, op het in hun ogen romantische bestaan op het platteland? Nou, mocht dat zo zijn, dan worden ze

waarschijnlijk wel wakker tijdens de logeerdagen bij zo'n boer. Weinig romantiek als de wekker 's morgens vroeg gaat en de koeien gemolken of de bloemen gesneden moeten worden.

Maar toch, die speeddates en daarna zo'n logeerpartij, op zich eigenlijk helemaal niet zo gek. Je leert elkaar dan toch wel wat beter kennen dan tijdens een afspraakje op een terrasje of zo.

Stel dat hij hier drie vrouwen te logeren kreeg, hoe zou hij dan weten dat ze echt voor hem kwamen en niet voor zijn prachtige huis en mooie auto? Nee, zoiets is voor hem nooit haalbaar. Gewoon maar blijven hopen dat hij ooit een vrouw ontmoet bij wie hij gewoon voelt dat ze hem wil om wie hij is en niet om alles wat bij hem hoort. Zou dat ooit nog gebeuren?

Met een zucht staat Tim op en loopt naar binnen. Ophouden met dat gepieker en genieten van deze mooie dag! Hij hoeft vanmiddag om vijf uur pas weg voor het concert van vanavond, dus er liggen nog heel wat uren voor hem. En wacht, straks eerst eens proberen of hij Fer te pakken kan krijgen, misschien is hij thuis en kunnen ze zelfs deze middag wat afspreken.

Zodra Tim klaar is met douchen en aankleden pakt hij zijn telefoon en toetst het nummer van Fer in.

‘Hé, Tim, ik liep juist aan je te denken.’

‘Als het dan maar iets positiefs was?’

‘Ha, eigenlijk niet... Ik dacht: een week geleden zei mijn broer dat hij me zou bellen, maar ik heb nog niks gehoord.’

Tim lacht en zegt: ‘Je was dus te voorbarig met je oordeel. Hier ben ik, nog net binnen de zeven dagen. Trouwens, jij kunt mij ook bellen, hoor!’

‘Da's waar, maar jij kunt het beter betalen dan ik. Ik leg elke euro opzij voor de vakantie. Ik ga een rondreis maken, wist je dat eigenlijk al?’

‘Ik hoorde vorige week van ma dat het allemaal doorgaat, mooi man! Wanneer ga je weg?’

‘Over ruim drie weken al. Maar hoe zit het, zie ik je voor die tijd nog een keer?’

‘Tuurlijk, zeg het maar. Ben je vanmiddag toevallig thuis?’

‘Ik wel. Maar heb jij tijd dan?’

‘Voor mijn broertje zet ik alles opzij, zelfs belangrijke afspraken.’

‘Jaja, dat geloof ik meteen. Maar zonder dollen, kun je echt vanmiddag?’

‘Ja, ik moet om een uur of vijf hier weer weg. Dus wat mij betreft rijd ik nu meteen naar Den Haag en pikken we ergens lekker een terrasje. Jij weet vast wel een adresje. Ergens waar we een beetje rustig kunnen zitten graag. Ik heb geen zin in massa’s hysterische grietjes.’

‘Top, man! Zet maar een flinke zonnebril op.’

‘Dat helpt niet, dat weet je. Nou, bedenk maar wat. Tot straks.’

Het is net halftwee als Tim stopt voor het studentenhuis waar zijn broer woont.

Fer heeft het toch maar leuk voor elkaar, bedenkt hij. Het oude herenhuis staat in een rustige straat. De eigenaar heeft wel een zeker risico genomen, toen hij dit pand als studentenhuis is gaan verhuren. Maar het schijnt allemaal goed te gaan, ook met de burens aan beide kanten.

Hij heeft de motor nog niet eens afgezet als de deur al opengaat en Fer naar buiten komt.

Even later rijden ze de straat alweer uit.

‘Zeg het maar, welke kant op?’

‘Linksaf, we rijden de stad uit, ik weet een prima plekje in de richting van Loosduinen. Klein terras, overdag vooral moeders met kleine kinderen, want er is een mini-kinderboerderij bij. Dus weinig aandacht voor jou, maar prima lunchkaart. Of heb je al gegeten?’ Fer grijnst. ‘Ikzelf nog niet, dus ik hoop jij ook niet?’

Tim schudt zijn hoofd. ‘Nee, ik heb lekker uitgeslapen. Eigenlijk heb ik best trek, ik heb alleen een kop koffie op.’

‘Goed dat mama dat niet weet,’ zegt Fer, ‘je weet het: het ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag.’

‘Ja, pa! Zeg maar hoe ik moet rijden, of tik het adres even in op m’n routeplanner.’

‘Geen idee hoe het daar heet, hier rechts en dan meteen weer links.’

Een kwartiertje later gaan ze aan een tafeltje zitten op het terras.

‘Het stinkt hier naar varkens,’ zegt Tim.

‘Zeur niet, je wilde toch een rustig plekje? Het stinkt hier trouwens niet, het ruikt landelijk.’

‘Hou op, man! Net als bij *Boer zoekt Vrouw*...

‘Waar heb jij het nou over? *Boer zoekt Vrouw*, volg je dat? Hoe burgerlijk is mijn broer geworden!’ Fer kijkt met een grote grijns op zijn gezicht naar Tim. ‘Vertel eens...’

‘Wat? Zeur niet, man! Hier, kijk maar eens op die kaart, wat wil je? Ik trakteer natuurlijk.’

Nu buigen ze zich samen over de kleine lunchkaart en daarna geven ze hun bestelling door.

Tim voelt de blik van de serveerster op zich rusten, maar Fer en hij hebben vaker met dit bijltje gehakt.

‘Wat wil jij drinken, Gijsbert?’ vraagt Fer, met nadruk op die naam.

‘Doe mij maar koffie,’ zegt Tim vanachter zijn zonnebril tegen de serveerster.

Als het meisje is weggelopen om hun bestelling door te geven aan de keuken, schiet Tim in de lach. ‘Gijsbert! Hoe kom je daar nou weer bij, anders heet ik toch altijd Frank?’

‘Weer eens wat anders,’ zegt Fer. ‘Word je er nou nooit eens gek van, altijd die vrouwen die je herkennen en naar je kijken?’

‘Hoor ik hier een lichte jaloezie? Volgens mij krijg jij ook zat aandacht van de meisjes!’

‘Ach ja, maar dat komt gewoon omdat ik zo’n knappe jongen ben,’ antwoordt Fer. ‘Ik heb het niet nodig om beroemd te zijn. Maarre... nog geen nieuwe vrouw in jouw leven?’

‘Begin jij nou ook al?!’ Tims stem klinkt wat geïrriteerd.

‘Hoezo: ook al?’

‘Ma begon er vorige week ook al over. Ik ben nog geen ouwe vent, hoor, en ook niet wanhopig. Komt vanzelf.’

‘Sorry, was pure belangstelling, ik vraag al niks meer.’

‘Geen probleem. Maar vertel jij nou eens over die reis van je. Met wie ga je precies en naar welke landen?’

Nu begint Fer enthousiast te vertellen. ‘We gaan met alle jongens uit ons huis, we beginnen in Vietnam, dan naar Laos, Cambodja en ten slotte Thailand.’

‘Klinkt goed, zeg. Maar een pittige reis voor studenten, ik bedoel financieel.’

‘We hebben twee jaar geleden het plan al gemaakt en vanaf dat moment elk baantje aangepakt dat we konden krijgen, soms schoot de studie er zelfs een beetje bij in.’

‘Mooi man, leuk om dat met z’n allen te doen. Jullie zijn met z’n vieren, toch? Je kunt je huis wel zes weken verhuren als jullie allemaal de hele zomer weg zijn.’

‘Dat is het probleem een beetje,’ zegt Fer. ‘Zoals je weet hebben we twee katten en geen van de ouders wil die twee te logeren hebben. Een pension is hartstikke duur. Wil jij niet...?’

‘Nee, echt niet! Ze mollen de hele boel. Niet zo slim van jullie, ze zijn toch pas een halfjaar? Wie neemt er nou twee jonge katten als-ie van plan is om zes weken op reis te gaan?’

Fer haalt zijn schouders op. ‘Tja, we dachten dat vast wel iemand ze te logeren wilde hebben, ma of zo. Nou, mooi niet dus.’

‘Dan moet je iemand zoeken die zolang in een van de kamers wil wonen en voor die beesten wil zorgen.’

‘Hebben we al geprobeerd, maar we weten niemand. Natuurlijk kun je via internet een oproep doen, maar we willen geen vreemden in huis. Voor hetzelfde geld verbouwen ze de hele boel. En ik ben natuurlijk vooral bezorgd over mijn piano. Die heb ik nog hard nodig, ik moet er niet aan denken dat een of andere malloot daarop gaat zitten rammen. Als jij iemand weet? Er staan vier slaapkamers en een oude auto ter beschikking.’

‘Ik zal er eens over nadenken. Het moet toch niet zo moeilijk zijn om iemand te vinden, lijkt me.’

‘Doe je best, zou ik zeggen. Ah, daar komt onze lunch!’ Fer knipoogt naar het meisje dat de bestelling komt brengen, maar ze

reageert niet. Als ze de broodjes heeft neergezet, blijft ze even staan dralen bij de tafel. Dan zegt ze: ‘Mag ik u wat vragen?’ Ze kijkt Tim aan.

‘Ja, hoor,’ antwoordt hij.

‘Bent u familie... ik bedoel, u lijkt heel erg op Tim Borgez, bent u familie van hem, een broer of zo?’

Tim glimlacht vriendelijk naar het meisje en zegt: ‘Nee hoor, ik heb maar één broer en dat is Cornelis.’ Bij die laatste woorden knikt hij in de richting van Fer.

‘O, sorry, nou u lijkt echt op hem,’ zegt het meisje terwijl ze wegloopt.

‘Hier word ik soms zo ziek van,’ mompelt Tim binnensmonds, als ze buiten gehoorsafstand is. ‘Snap je nou dat ik nooit op een gewone manier kan kennismaken met een meisje?’

‘Ach, wat heb je het zwaar! Nou, eet smakelijk, Gijsbert.’ Fer neemt een hap van zijn broodje.

‘Ja, jij ook, Cornelis!’

Als Tim een paar uur later terugrijdt naar Amsterdam, begint er onderweg zomaar een mooi plannetje in zijn hoofd te groeien. Yes! Zo gaat hij het doen. Tevreden fluit hij een liedje achter het stuur van zijn snelle auto.

Zodra hij uit de auto is gestapt, belt hij zijn broer weer op. ‘Fer, met mij. Ik heb een huurder voor je huis, denk ik. Vier slaapkamers en een auto, toch?’

‘Ja, wie dan? Toch niet een heel gezin met een stel kinderen die de hele boel afbreken? En die auto... dat weet ik niet zeker, hoor. Hij is gemeenschappelijk bezit, ik weet niet of de andere jongens het goedvinden, ik zei dat eigenlijk maar een beetje uit gekheid vanmiddag.’

‘Hé, niet terugkrabbelen, hè! Luister, als jullie allemaal je kamer in redelijk nette staat achterlaten, met schone lakens op de bedden, betaalt de huurder vijfhonderd euro per kamer, inclusief gebruik van de auto en verzorging van de katten.’

Even blijft het stil aan de andere kant van de lijn. Dan zegt Fer

langzaam: ‘Vijfhonderd euro per kamer? Schone bedden? Hé, wat ben jij van plan, je gaat het huis toch niet gebruiken als bordeel of zo?’

‘Doe normaal, man! Nou, hebben we een deal? Ik garandeer je dat alles in perfecte staat is als jullie weer thuiskomen.’

‘Goed dan, dat geld kunnen we natuurlijk prima gebruiken, je weet toch dat dat tweeduizend euro in totaal is, hè?’

‘Ik kan gelukkig nog rekenen, ja, dat weet ik.’

‘Ik zal het met de jongens bespreken, maar ik weet eigenlijk hun reactie al. Ik bel je morgen, oké?’

‘Is goed, ik hoor je!’

Als het gesprek voorbij is, gaat Tim achter zijn laptop zitten. Ziezo, nu stap twee van zijn plan. Hij heeft nog een halfuur voor hij weg moet. Via Google zoekt hij naar informatie over kleine regionale huis-aan-huisbladen.

De volgende middag stapt Tim binnen bij een opticiën. Het is er druk, dat geeft hem de gelegenheid rustig zelf rond te kijken. Er staan heel wat brillen, Tim past het ene na het andere montuur. Ten slotte heeft hij er twee uitgezocht, één met een donker montuur en het andere heeft kleine ronde glazen. Beide brillen past hij nogmaals voor de spiegel, dan hoort hij een stem achter zich. ‘Die kleine staat u het best, hij geeft u iets artistieks.’

Tim wendt zich in de richting van de stem en ziet een jonge verkoopster achter zich staan. Nauwelijks heeft hij zich omgedraaid of hij ziet dat ze hem nu verrast aanstaart.

‘O, u bent toch...’

‘Gijs Jansen, acteur, knap dat u me herkent, ik speel alleen nog maar kleine rolletjes,’ zegt Tim. ‘Deze bril neem ik, wat kost hij?’

‘O, ik... eh... tweehonderdneuentwintig euro. Maar weet u de sterkte van uw glazen wel? Ik denk dat we eerst een oogmeting moeten doen,’ hakkelt het meisje.

‘Niet nodig, er mankeert niks aan mijn ogen. Het is een toneelbril, snap je?’

‘Maar kunt u dan niet beter een voordeliger model kiezen?’ Het

meisje heeft nog steeds een rode kleur, het is duidelijk dat ze wat in de war is.

‘Nee, hoor, deze is prima. De toneelvereniging betaalt, geen probleem.’ Tim loopt met grote stappen voor haar uit naar de toonbank en zoekt zijn pinpas op.

Als hij weer buiten staat, de bril in een mooie brillenkoker in zijn zak, bedenkt hij dat zijn volgende plannetje niet hier in de stad uitgevoerd kan worden.

Hij zal zijn werkterrein moeten verleggen naar het platteland, dat is duidelijk. Want zeker voor de volgende stap is het belangrijk, dat hij niet herkend zal worden door fans.

En waar kan hij dan beter naartoe gaan dan naar het dorp waar hij is opgegroeid?

Er volgen nog een paar drukke weken voor Tim, maar eindelijk is het laatste concert dan geweest en ligt er een periode van relatieve rust voor hem.

Deze ochtend rijdt Tim al vroeg weg uit Amsterdam, hij is gekleed in een oud trainingspak en in z'n zak zit de nieuwe bril.

Eerst rijdt hij naar het dorp onder de rook van Utrecht, waar hij is opgegroeid en waar zijn moeder nog steeds woont.

Hij parkeert zijn auto op de parkeerplaats midden in het dorp en loopt regelrecht naar de kleine kapperswinkel in het centrum. Hij treft het: er zijn geen klanten als hij binnenkomt.

‘Ha, Timon, goed je weer eens te zien!’ begroet de oude kapper hem verrast. ‘Weer eens in het dorp? En wat kan ik voor je doen?’

‘M'n haar knippen natuurlijk,’ zegt Tim.

‘Je haar knippen? Nou, het is een tijd geleden dat ik dat heb gedaan! Maar ga maar zitten, er is nog net één stoel vrij.’ Hij maakt met een knipoog een uitnodigend gebaar naar de enige stoel die in het kleine kapperszaakje staat.

Tim gaat zitten en onmiddellijk wordt er een blauwe kapmantel om zijn schouders geslagen.

‘Ik hoop dat ik geknipt ben voor er andere klanten komen,’ zegt

Tim. ‘Ik wil namelijk alles eraf hebben, zonder dat iemand het ziet.’

‘En waarom?’ De oude kapper Dries blijft midden in een gebaar stilstaan. ‘Je hebt toch niks te verbergen, jongen?’

‘Nee, maar ik wil graag een rustige zomer, zonder overal herkend te worden,’ antwoordt Tim.

‘Is het zo erg?’ vraagt Dries droog. Tim hoort aan zijn toon dat de oude kapper denkt dat hij sterk overdrijft.

‘Hier niet, maar in de stad wel,’ zegt hij. ‘Vooral de meisjes, Dries.’

Nu lacht Dries hardop. ‘Dat is toch juist heerlijk,’ zegt hij. Maar dan loopt hij naar de winkeldeur, draait het bordje ‘gesloten’ naar de buitenkant van het raam, draait de deur op slot en trekt het rolgordijntje naar beneden.

‘De klant is koning,’ zegt hij, terwijl hij de sleutel omdraait. ‘Ziezo, en vertel nu maar eens wat je bedoelt met alles eraf. Moeten die mooie krullen er echt helemaal af, weet je dat wel zeker?’

‘Ja, ik wil korte stekeltjes, net als ik vroeger had, weet je nog, Dries?’

‘Dat weet ik zeker nog, maar toen was je een jaar of negen. Het staat nu misschien minder leuk dan toen.’

‘Dat risico neem ik, vooruit maar met die schaar.’

‘’t Is toch zonde...’ mompelt Dries nog, maar dan zet hij de schaar in het haar van Tim. Even later maakt hij zijn werk met de tondeuse af.

Tim kijkt in de spiegel voor hem, hij moet wel even slikken als hij zichzelf aankijkt.

‘Ziezo,’ zegt Dries eindelijk, ‘dit moet het dan zijn!’ Hij doet een stap naar achteren en kijkt Tim in de spiegel aan. ‘Tevreden?’

‘Zeker,’ knikt Tim, terwijl hij wat haren van zich afschudt. ‘Lekker luchtig, hoor, voor de zomer.’

‘Moet ik je meteen even scheren?’ biedt Dries aan. ‘Dat is ook hard nodig.’

Tim grijnst. ‘Nee, nee, bedankt. Wat ik bovenop tekortkom, wil

ik hier juist laten groeien.’ Hij gaat met zijn hand langs zijn kin waar een baard van drie dagen een donkere schaduw geeft.

‘Wat je wilt, zoals ik al zei, de klant is hier koning.’

Terwijl Tim zijn portemonnee opzoekt, draait Dries de deur van zijn winkel weer van het slot.

Tim staat bij de toonbank en diept uit zijn zak zijn nieuwe bril op. Hij zet hem op zijn neus en overhandigt de kapper dan het benodigde geld.

Juist als hij afscheid heeft genomen en de deur opendoet, komt de buurman van zijn moeder binnen.

‘Hé, Jaap, alles goed?’ vraagt Tim zonder verder na te denken.

De man kijkt hem verbijsterd aan. ‘Ja, meneer, met u ook?’

Vlak voor Tim de deur achter zich dichttrekt, hoort hij hem zeggen tegen Dries: ‘Wie is die kerel?’

Tim wacht even met de deur helemaal te sluiten. ‘Geen idee, gewoon een klant,’ hoort hij Dries zeggen.

Tevreden loopt Tim de kleine afstand naar zijn moeders huis.

Hij heeft wel een sleutel bij zich, maar die gebruikt hij niet. Hij belt aan en wacht tot zijn moeder de deur opendoet.

‘Dag meneer,’ zegt ze als ze tegenover hem staat.

‘Dag ma,’ zegt Tim met een grijns.

‘Tim! Wat heb jij nou in vredesnaam gedaan? Jongen toch, je haar!’ Zijn moeder trekt hem naar binnen en gaat met haar hand over zijn bijna kale hoofd. ‘En sinds wanneer draag jij een bril?’

‘Sinds vijf minuten ongeveer. Maar wat vind je ervan?’

‘Ik weet het niet...’ aarzelt ze, ‘het staat je wel, maar je bent Tim niet meer.’

‘Kijk, dat was nou net de bedoeling!’ zegt Tim met een voldane grijns. ‘Let maar eens op, ma, deze jongen gaat op vrouwenjacht, niet als Tim Borgez, maar als Timon van den Berg. Wedden dat ik dan iemand vind die me om mezelf wil en niet om wat ik doe?’

Erica staat nog steeds naar haar zoon te kijken, ze schudt langzaam haar hoofd. ‘Dat lijkt me geen goed idee, Tim, dat is niet eerlijk. Stel dat je een meisje ontmoet dat iets in je ziet, zal ze zich

dan niet vreselijk bedrogen voelen als je heel iemand anders blijkt te zijn? Nee, dat kan volgens mij niet goed gaan. En hoelang wil je dit volhouden? Eén optreden en de pers meldt toch dat je een ander kapsel hebt? Nou ja, kapsel... geen kapsel meer. 't Is toch zonde, dat prachtige haar van je!' Erica laat zich op een stoel zakken. 'Hoe kom je op het idee...?' mompelt ze.

'Hè, ma, zie er nou de grap van in! Ik doe er niemand kwaad mee, toch? Ik ben niet direct op een vaste relatie uit, ik wil alleen kijken hoe vrouwen op me reageren als ik een gewone jongen ben. En wie weet, kom ik wel de liefde van mijn leven tegen, des te beter natuurlijk. En de pers? Die ziet me voorlopig niet, ik heb de eerste vijf weken geen concerten, maar tijd en rust om nieuwe nummers te schrijven. Enne... om een beetje te daten, natuurlijk!'

'Ik weet het niet, hoor,' zegt Erica opnieuw. 'Ik hou niet van oneerlijke praktijken, ook niet als het voor een goed doel is, zoals jij zegt. Maar goed, je bent volwassen, je zult wel weten wat je doet.'

'Precies, laat dat maar aan mij over en wens me maar succes.'

Tim kijkt op zijn horloge en zegt dan: 'Ik ga er weer vandoor. Even m'n broertje uitzwaaien voor hij naar Schiphol vertrekt. Dag ma, ik bel je gauw weer.'

Erica schudt even haar hoofd, dan zegt ze: 'Doe Fer de groeten van me en doe voorzichtig, jij!'

Dan kijkt ze de auto na, die snel optrekt en wegrijdt. Ze zucht en mompelt bij zichzelf: 'Die jongen toch, als dat maar goed gaat!'

Onderwijl rijdt Tim het dorp uit, in de richting van de snelweg. Onder het rijden rekt hij zich om zichzelf in de binnenspiegel van de auto te bekijken, hij grijnst tevreden als hij zijn korte koppie ziet. 'Mogge, Timon,' zegt hij hardop. Dan bepaalt hij zijn aandacht weer bij het verkeer.

Vijftig minuten later belt hij aan bij het studentenhuis in Den Haag.

Een van de huisgenoten van Fer doet de deur open. 'Ja?' Vragend kijkt hij Tim aan.

‘Ik kom de sleutel halen,’ zegt Tim.

‘Welke sleutel?’

‘Van het huis, ik ben jullie tijdelijke huurder.’ Tim kan een grijns nauwelijks onderdrukken, Paul herkent hem dus niet. Mooi!

‘O ja, kom binnen, dat heeft Fer geregeld, hè, loop maar even naar hem toe. Hier, deze deur.’

Tim volgt Paul naar de gezamenlijke woonkamer, en daar staat Fer.

‘Hier is die gast aan wie je ons huis verhuurd hebt, Fer,’ hoort Tim Paul zeggen. Dan loopt Paul de kamer uit en trekt de deur achter zich dicht.

‘Zo, broertje.’

‘Hè! Nee man, wat heb jij gedaan?’ Fers mond valt bijna open. ‘Wat zie jij eruit, waarom heb je dat gedaan?’

Tim steekt zijn hand uit naar Fer. ‘Timon van den Berg, aangenaam,’ zegt hij met een grijns. ‘Ik heb de achternaam van onze moeder maar even geleend. Erg prettig dat ik dit huis mag huren voor de logeerpartij van het programma *Zanger zoekt vrouw*.

‘Wat klets je nou?’

‘Ik kom de sleutel ophalen van m’n tijdelijke woning, dat hoorde je toch van Paul?’

Fer gaat op een stoel zitten. ‘Vertel nou eerst eens wat je van plan bent,’ zegt hij. ‘En een beetje kort graag, want over een half-uurtje moeten we weg en ik ben nog lang niet klaar.’